AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2006. március 16. *

A T-322/03. sz. ügyben,

a **Telefon & Buch Verlagsgesellschaft mbH** (székhelye: Salzburg [Ausztria], képviselik: H. Zeiner és M. Baldares del Barco ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban:

* Az eljárás nyelve: német.

a **Herold Business Data GmbH & Co. KG** (korábban Herold Business Data AG; székhelye: Mödling [Ausztria], képviselik: A. Lensing-Kramer, C. von Nussbaum és U. Reese ügyvédek),

az OHIM első fellebbezési tanácsa által 2003. június 19-én hozott, a Herold Business Data AG és a Telefon & Buch Verlagsgesellschaft mbH közötti törlési eljárásra vonatkozó határozat (R 580/2001-1. és R 592/2001-1. sz. egyesített ügyek) ellen benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (harmadik tanács),

tagjai: M. Jaeger elnök, V. Tiili és Czúcz O. bírák,

hivatalvezető: J. Plingers tanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. szeptember 19-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. szeptember 15-én benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel a beavatkozónak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. szeptember 15-én benyújtott válaszbeadványára,

a 2005. szeptember 14-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A felperes 1996. október 2-án a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján közösségi védjegybejelentést nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a WEISSE SEITEN szómegjelölés volt. A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, 1957. június 15-én kötött, azóta felülvizsgált és módosított Nizzai Megállapodás szerinti 9., 16., 41. és 42. osztályba tartozó árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban tették, az alábbi leírással:

– 9. osztály: „Tudományos célra szolgáló, tengerészeti, földmérő, elektromos, fényképészeti, mozgóképi, optikai, súlymérő, egyéb mérő-, jelző-, ellenőrző (felügyeleti), életmentő és oktató berendezések és felszerelések; hangok vagy képek rögzítésére, továbbítására, másolására szolgáló készülékek; elektronikus adatfeldolgozó berendezésekhez vagy készülékekhez való mágneses adathordo-

zók és műsoros médiatárak, különösen magnószalagok, lemezek és CD-ROM-ok; hanglemezek; érmebedobással működő készülékekhez való automata elárusító berendezések és szerkezetek; regiszteres pénztárgépek; számológépek, adatfeldolgozó berendezések és számítógépek; tűzoltó készülékek";

– 16. osztály: „Papír, karton és ezen anyagokból készült termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba; nyomdaipari termékek, kézikönyvek, szakmai jegyzékek; könyvkötészeti anyagok; fényképek; papíripari cikkek; papíripari vagy háztartási ragasztóanyagok; művészeknek való anyagok; ecsetek; írógépek és irodai cikkek (bútorok kivételével); tanítási és oktatási anyagok (készülékek kivételével); csomagolásra szolgáló műanyagok (amelyek nem tartoznak más osztályokba); játékkártyák; nyomdabetűk; klisék";

– 41. osztály: „kiadói tevékenység, különösen szövegek, könyvek, folyóiratok és újságok kiadása";

– 42. osztály: „szerkesztői tevékenység".

3 A bejelentett védjegyet 1999. szeptember 28-án lajstromozták.

4 2000. február 14-én a Herold Business Data GmbH & Co. KG – korábban Herold Business Data AG – a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján kérelmezte a védjegy törlését, arra hivatkozva, hogy a lajstromozás a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b)–d) és g) pontjában szereplő feltétlen kizáró okokba ütközik. A beavatkozó a Patentamt (osztrák szabadalmi hivatal) törlési osztályának 1998. november 6-i, a WEISSE SEITEN osztrák védjegy törléséről szóló határozatára,

valamint az Oberste Patent- und Markensenat (legfelsőbb szabadalmi és védjegyhivatal) 1999. szeptember 22-i, a Patentamt határozatát a „papír és nyomdaipari termékek" árukra vonatkozóan helyben hagyó határozatára hivatkozott. Törlés iránti kérelme alátámasztásul ezenkívül többek között a következő iratokat terjesztette a törlési osztály elé:

– „a Bizottság 1995. szeptember 22-i közleménye a Tanácsnak és az Európai Parlamentnek a telefonkönyvek és egyéb távközlési tájékoztató szolgáltatások piacának versenyorientált környezetben várható fejlődéséről" (a továbbiakban: bizottsági közlemény);

– az osztrák posta telefonkönyvekre vonatkozó különböző tájékoztatásai;

– az osztrák telefonkönyvek 1993/1994-es és 1994/1995-ös évekre vonatkozó megrendelőszelvényeiről készült másolatok;

– hivatalos telefonkönyvek kiadására vonatkozó irányelvek, amelyek a beavatkozó és az osztrák posta- és távközlési igazgatás között 1992-ben kelt szerződés tárgyát képezték;

– a beavatkozó és különböző osztrák posta- és távközlési igazgatóságok között a „Weiße Seiten" (fehér oldalak) kiadásáról folytatott levélváltás másolata;

– internetes keresések eredménye.

5 2001. április 5-én a törlési osztály a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének d) pontja és (2) bekezdése alapján részben törölte a WEISSE SEITEN védjegyet, méghozzá az előfizetők nevét nyomtatott vagy elektronikus formában tartalmazó telefonkönyvekre (9. és 16. osztály), valamint az ilyen, előfizetői neveket tartalmazó telefonkönyvek kiadó általi megjelentetésére (41. osztály) vonatkozóan. A törlési osztály ily módon szűkítette az áruk és szolgáltatások jegyzékét azáltal, hogy a 9. osztályhoz a „nem tartoznak ide azok az áruk, amelyek előfizetői neveket tartalmazó telefonkönyveket tartalmaznak, vagy azzal kapcsolatosak," a 16. osztályhoz a „nem tartoznak ezen áruk körébe az előfizetői neveket tartalmazó telefonkönyvek", és a 41. osztályhoz a „nem tartozik ezen szolgáltatások körébe az előfizetői neveket tartalmazó telefonkönyvek kiadása" megjegyzést fűzte. A törlés iránti kérelmet ezt meghaladóan elutasította.

6 A törlési osztály határozata ellen a 40/94 rendelet 57–62. cikke alapján mind a beavatkozó – a törlés iránti kérelem részbeni elutasítása miatt –, mind a felperes – védjegye részbeni törlése miatt – fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz.

7 A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) fellebbezési tanácsaira vonatkozó eljárási szabályok megállapításáról szóló, 1996. február 5-i 216/96/EK bizottsági rendelet (HL L 28., 11. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 221. o.) 7. cikkének (1) bekezdése alapján eljárva az első fellebbezési tanács a két fellebbezési eljárásban 2003. június 19-én hozott határozatával (R 580/2001-1. és R 592/2001-1. sz. egyesített ügyek, a továbbiakban: megtámadott határozat) részben helyt adott a beavatkozó fellebbezésének, és elutasította a felperes fellebbezését. A fellebbezési tanács megsemmisítette a törlési osztály határozatát, és a következő áruk és szolgáltatások vonatkozásában törölte a WEISSE SEITEN védjegyet:

– 9. osztály: „Elektronikus adatfeldolgozó berendezésekhez vagy készülékekhez való mágneses adathordozók és műsoros médiatárak, különösen magnószalagok, lemezek és CD-ROM-ok";

– 16. osztály: „Papír, karton és ezen anyagokból készült termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba; nyomdaipari termékek, kézikönyvek, szakmai jegyzékek; művészeknek való anyagok; irodai cikkek (bútorok kivételével); tanítási és oktatási anyagok (készülékek kivételével)";

– 41. osztály: „kiadói tevékenység, különösen szövegek, könyvek, folyóiratok és újságok kiadása";

– 42. osztály: „szerkesztői tevékenység".

8 A fellebbezési tanács mindenekelőtt úgy ítélte meg, hogy a 9. osztályba tartozó, az előző pontban felsorolt áruk, valamint a 16. osztályba tartozó nyomdaipari termékek, kézikönyvek, szakmai jegyzékek vonatkozásában a WEISSE SEITEN védjegyet a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése d) pontjának megsértésével lajstromozták. Úgy vélte továbbá, hogy az előző pontban említett valamennyi áruval és szolgáltatással (a továbbiakban: szóban forgó áruk és szolgáltatások) kapcsolatban a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja is alkalmazandó.

A felek kérelmei

9 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– változtassa meg a megtámadott határozatot oly módon, hogy a törlés iránti kérelmet egészében utasítsa el;

– másodlagosan: helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot abban a részében, amelyben helyt ad a törlés iránti kérelemnek, és kötelezze az OHIM-ot az eljárás esetleges kiegészítését követően újbóli határozathozatalra és a törlés iránti kérelem egészében történő elutasítására;

– kötelezze az OHIM-ot a költségek viselésére.

10 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

11 A beavatkozó azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság utasítsa el a keresetet.

A kereset elfogadhatóságáról

12 A 40/94 rendelet 63. cikkének (5) bekezdése értelmében az OHIM fellebbezési tanácsának határozata ellen irányuló keresetet a határozat kézbesítésétől számított két hónapon belül kell benyújtani. Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 102. cikkének (2) §-a szerint az eljárási határidők a távolságra tekintettel tíznapos átalányhatáridővel meghosszabbodnak.

13 A jelen ügyben a megtámadott határozatot 2003. július 1-jén kézbesítették a felperesnek. A kereset benyújtására nyitva álló határidő tehát – a határidő távolság miatti meghosszabbodását is beleértve – 2003. szeptember 11-én járt le.

14 A keresetlevél 2003. szeptember 8-án – vagyis a keresetindítási határidő lejárta előtt – faxon érkezett az Elsőfokú Bíróság Hivatalába.

15 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 43. cikkének 6. §-a szerint azonban csak akkor irányadó az eljárási határidők számításának szempontjából az a nap, amelyen a beadvány aláírással ellátott eredeti példányának másolata faxon az Elsőfokú Bíróság Hivatalába beérkezik, ha a kérelem aláírással ellátott eredeti példánya ezután legkésőbb tíz napon belül megérkezik a Hivatalba.

16 A jelen ügyben a keresetlevél eredeti példánya azonban csak 2003. szeptember 19-én, vagyis az említett tíznapos határidőn túl érkezett be az Elsőfokú Bíróság Hivatalába. Következésképpen az eljárási szabályzat 43. cikkének 6. §-a alapján az eljárási határidők számításának szempontjából kizárólag az aláírással ellátott eredeti példány benyújtásának napja – azaz 2003. szeptember 19. – az irányadó. Ezért meg kell állapítani, hogy a keresetlevelet a határidő lejárta után nyújtották be.

17 A felperes azonban arra hivatkozik, hogy *vis maior* vagy legalábbis a véletlen esete áll fenn.

18 Meg kell jegyezni, hogy a *vis maior* és a véletlen fogalma egyfelől egy objektív, az érdekelt körén kívül eső és rendkívüli körülményekre vonatkozó elemet foglal magában, másfelől pedig egy szubjektív elemet, amely azzal függ össze, hogy az érdekelt megfelelő intézkedéseket téve köteles védekezni a rendkívüli esemény következményei ellen – anélkül, hogy túlzott áldozatot hozna. Az érdekeltnek

különösen az eljárás lefolyására kell gondosan ügyelnie, és többek között gondot kell fordítania a megállapított határidők betartására (a Bíróság C-195/91. P. sz., Bayer kontra Bizottság ügyben 1994. december 15-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-5619. o.] 32. pontja). A véletlen és a *vis maior* fogalma tehát nem vonatkozik arra az esetre, amikor egy gondos és körültekintő személynek objektíve módjában állt volna megakadályozni a keresetindítási határidő lejártát (a Bíróság 209/83. sz., Valsabbia kontra Bizottság ügyben 1984. július 12-én hozott ítéletének [EBHT 1984., 3089. o.] 22. pontja és a C-325/03. P. sz., Zuazaga Meabe kontra OHIM ügyben 2005. január 18-án hozott végzésének [EBHT 2005., I-403. o.] 25. pontja).

19 A jelen ügyben a felperes a keresetlevele eredeti példányát 2003. szeptember 9-én, azaz rögtön a faxon történt küldés napján feladta az osztrák postán. Az osztrák posta ezt követően 2003. szeptember 11-én átadta a küldeményt a luxemburgi postának, amely 2003. szeptember 12-én továbbadta a Michel Greco nevű vállalkozásnak. Ez utóbbinak hét napba telt, mire eljuttatta a küldeményt az Elsőfokú Bíróság Hivatalához.

20 Következésképpen késedelem fő oka – sőt egyetlen oka – az volt, hogy a keresetlevél csak Luxemburgba érkezése után hét nappal került az Elsőfokú Bíróság birtokába (e tekintetben lásd a Bíróság 25/65. és 26/65. sz., Simet és Feram kontra Főhatóság ügyben 1967. március 2-án hozott ítéletét [EBHT 1967., 39. o.]). Ezt a körülményt a felperes szempontjából véletlennek kell tekinteni, és nem róható fel neki, hogy saját magatartásával járult hozzá a késedelemhez, hiszen a határidők betartására vonatkozóan a szokásosan körültekintő felperestől elvárható gondossággal járt el.

21 Következésképpen a kereset elfogadható.

A második kereseti kérelem elfogadhatóságáról

22 A felperes második kereseti kérelme lényegében arra irányul, hogy az Elsőfokú Bíróság újbóli határozathozatalra és a törlés iránti kérelem egészében történő elutasítására kötelezze az OHIM-ot.

23 Ebben a vonatkozásban emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 63. cikkének (6) bekezdése értelmében az OHIM köteles megtenni a közösségi bíró ítéletének végrehajtásához szükséges intézkedéseket. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság nem utasíthatja az OHIM-ot. Ez utóbbi kötelessége ugyanis az Elsőfokú Bíróság ítéleteinek rendelkező részéből és indokolásából levonni a következtetéseket (az Elsőfokú Bíróság T-331/99. sz., Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld kontra OHIM [Giroform] ügyben 2001. január 31-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-433. o.] 33. pontja; a T-34/00. sz., Eurocool Logistik kontra OHIM [EUROCOOL] ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-683. o.] 12. pontja és a T-129/01. sz., Alejandro kontra OHIM – Anheuser-Busch [BUDMEN] ügyben 2003. július 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2251. o.] 22. pontja).

24 A felperes második kereseti kérelme ezért elfogadhatatlan.

Az ügy érdeméről

25 Keresete alátámasztásául a felperes lényegében négy jogalapra hivatkozik. Az első jogalapot arra alapítja, hogy a megtámadott határozat ellentmond az osztrák határozatnak, a második, harmadik és negyedik jogalapot pedig a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése d), c), illetve b) pontjának megsértésére alapítja.

Az első jogalapról: a megtámadott határozat és az osztrák határozat közti eltérés

A felek érvei

26 A felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat inkoherens, mivel az osztrák vásárlóközönség olyan megítélésen alapszik, amely eltér az osztrák nemzeti hatóságok által az Oberste Patent- und Markensenat 1999. szeptember 22-i határozatában kialakított megítéléstől.

27 Az OHIM előadja, hogy jogilag nem köteles biztosítani az összhangot saját határozatai és a nemzeti határozatok között. Az értékelt tények egyébként sem azonosak, mivel a nemzeti hatóságok határozatukat az ausztriai nyelvi szokásokra alapították, míg az OHIM-nak a belső piac egészében – így a Németországban is – érvényben levő nyelvi szokásokat kellett figyelembe vennie.

28 Az OHIM továbbá hangsúlyozza, hogy a „papír és nyomdaipari termékek" vonatkozásában az Oberste Patent- und Markensenat határozata megerősítette a WEISSE SEITEN osztrák védjegy törlését, annak leíró jellege miatt („fehér színű oldalak" értelemben), és hogy így e tekintetben a két határozat összhangban áll egymással.

29 A beavatkozó előadja, hogy mivel az OHIM nem köteles elfogadni a nemzeti hatóságok álláspontját, az 1999. szeptember 22-i határozat nem releváns annak eldöntésénél, hogy az osztrák vásárlóközönség milyen képet alkot a szóban forgó védjegyről.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

30 Meg kell jegyezni, hogy az OHIM nem köteles a nemzeti határozatot alapul venni annak megítéléséhez, hogy az érintett vásárlóközönség milyen képet alkot a szóban forgó védjegyről. A közösségi védjegyszabályozás sajátos szabályok és célkitűzések összességéből álló, bármely nemzeti rendszertől függetlenül alkalmazott autonóm rendszer (az Elsőfokú Bíróságnak T-32/00. sz., Messe München kontra OHIM [electronica] ügyben 2000. december 5-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3829. o.] 47. pontja). Ezért kizárólag a vonatkozó közösségi szabályozás alapján lehet megítélni, hogy valamely megjelölés lajstromozható-e közösségi védjegyként. Az OHIM és adott esetben a közösségi bíró nincsen kötve a tagállam vagy harmadik állam szintjén hozott határozathoz, amely ugyanazt a megjelölést nemzeti védjegyként lajstromozhatónak ítéli. Ez akkor is így van, ha ezt a határozatot a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabá15

lyok közelítéséről szóló első, 1988. december 21-i 89/104/EGK tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) alapján harmonizált nemzeti jogalkotás alapján hozták, vagy olyan országban hozták meg, amelyik a szóban forgó szómegjelölés eredeti országának nyelvi övezetéhez tartozik (az Elsőfokú Bíróság T-106/00. sz., Streamserve kontra OHIM [STREAMSERVE] ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-723. o.] 47. pontja és a T-19/04. sz., Metso Paper Automation kontra OHIM [PAPERLAB] ügyben 2005. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-2383. o.] 37. pontja).

31 Következésképpen a megtámadott határozat és az osztrák határozat közötti összhang esetleges hiánya nem minősül az adott közösségi szabályozás megsértésének. Azt, hogy az OHIM a jelen ügyben helyesen értékelte-e az érintett vásárlóközönség észlelését, az Elsőfokú Bíróság a többi jogalap keretében vizsgálja.

32 Következésképpen az első jogalapot el kell utasítani.

A második jogalapról: a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése d) pontjának megsértése

A felek érvei

33 A felperes vitatja a fellebbezési tanács álláspontját, miszerint a „weiße Seiten" szószerkezet legkésőbb a bizottsági közlemény 1995-ös megjelenésének időpontjában az „alphabetisches Teilnahmeverzeichnis" ('betűrendes előfizetői jegyzék') szinonimájaként már bekerült a német nyelvbe, és ebben az értelemben már korábban használatos volt Ausztriában. Előadja, hogy csak az érintett közeg nagyobb része által érthető és szokásosan használt tárgyi elnevezés minősülhet a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének d) pontjában foglalt feltétlen kizáró oknak. Azonban az érintett közeg általi szórványos, fajtaelnevezésként való használat nem elegendő ahhoz, hogy a megjelölés ilyen elnevezésnek minősüljön.

34 A felperes szerint lehetséges, hogy angol nyelvterületen a „Yellow Pages" ('sárga oldalak') és a „White Pages" ('fehér oldalak') fogalmak szokásosan egy címjegyzék vagy egy telefonkönyv szakmai és hivatalos részének jelölésére szolgálnak. A német nyelvhasználatban a „gelbe Seiten" ('sárga oldalak') elnevezés – elterjedt használata révén – a szakmai címjegyzékek általánosan szokásos megjelölésévé vált. A „weiße Seiten" szószerkezet viszont sohasem vált szokásossá a német nyelvterületen a címjegyzékek, illetve telefonkönyvek hivatalos részének általános megjelöléseként. Továbbá a bizottsági közleményben inkább az angol „White Pages" elnevezés fordításáról, semmint egy új, német nyelvű, tárgyi elnevezés megalkotásáról van szó.

35 A felperes előadja, hogy az a tény, hogy valaki más, aki nem jegyeztetett be a maga javára kizárólagos jogot, már egyszer vagy néhány ízben használt ilyen eredeti, közvetett módon árukra utaló szószerkezetet, nem indokolhatja a tárgyi elnevezés

lajstromozásának kizárását, mivel hiányzik a vásárlóközönség általi szokásos használat és a köznyelvi használat. Az ilyen elnevezés csak akkor alakulhat állandó gyakorlattá, és válhat a megjelölés a köznyelv részévé, amikor más versenytársak is átveszik, és általánosan használatos lesz. Az iratokból azonban csak az állapítható meg, hogy a beavatkozó néhány kivételes esetben már használta ezt az elnevezést, a megértést elősegítő magyarázattal kiegészítve. Az iratokban azonban nem lelhető fel bizonyíték arra nézve, hogy ez a kiadványt jelölő eredeti elnevezés a német köznyelv részévé vált volna. Egy megjelölés ilyen fejlődését nem lehet hipotetikus úton feltárni és kikövetkeztetni, hanem bizonyítani kell. Az OHIM maga is megszorítás nélkül engedélyezte a WEISSE SEITEN védjegyet – a védjegyelbíráló kifogásai ellenére –, mivel úgy ítélte meg, hogy az elnevezés nem vált szokásossá a vásárlóközönség számára, és a német nyelv általános szókincsének sem része. Ebben az esetben a törlés kérelmezőjének, vagyis a beavatkozónak kell bizonyítékot szolgáltatnia azzal kapcsolatban, hogy a bejelentési eljárás során az OHIM figyelmen kívül hagyott valamilyen lényeges szempontot, amely valamely feltétlen kizáró ok fennállására vonatkozik.

36 Még ha feltételezzük is, hogy a Bizottság és az osztrák posta- és távközlési igazgatás a „weiße Seiten" szószerkezet megjelentetése és magyarázatokkal kísért, szórványos használata révén tárgyi elnevezést alkotott, a fellebbezési tanács nem indokolta, hogy ez az elnevezés a könyv alakban megjelenő telefonjegyzéken kívül miért vonatkozna más árukra és szolgáltatásokra is. A megtámadott határozatban nem található arra vonatkozó indokolás, miért nem hívható „WEISSE SEITEN"-nek az az elektronikus fájl vagy vagy internetoldal, amelyet „WEISSE SEITEN"-nek hívnak, de nem fehér, és nem is lapokból áll, illetve hogy miért tárgyi elnevezésről van szó.

37 Az OHIM mindenekelőtt kiemeli, hogy a fellebbezési tanács, illetve a törlési osztály egyszer sem állította, hogy a „weiße Seiten" szószerkezet Bizottság általi, egyszeri használata elegendő a lajstromozás elutasításához. Ezt a használatot a nyelvfejlődés azon mozzanataként értékelték, amikor ez a kifejezés – mint ezt a törlési osztály

határozatában megállapította – (legalábbis a szakmai körök számára) szokásos elnevezésként európai szinten is megjelent, illetve – mint ez a megtámadott határozatban szerepel – legkésőbb amikor a betűrendes előfizetői jegyzék szinonimájaként bekerült a német nyelvbe.

38 A fellebbezési tanács számos osztrák és német nyelvterületről származó dokumentum és a bizottsági közlemény vizsgálata alapján arra a megállapításra jutott, hogy a szóban forgó szószerkezet már a védjegybejelentés napját megelőzően általános kifejezéssé vált. A közlemény továbbá olyan dokumentumokon és tanulmányokon alapult, amelyek már általános fogalomként használták a „weiße Seiten" szószerkezetet. A lábjegyzetek, valamint a táblázatok forrásmegjelölése a Coopers & Lybrand, Deloitte 1992-es tanulmányára hivatkozik, amely már használta ezt a fogalmat. A bizottsági közleményben való előfordulása tehát nem tekinthető egyedinek, viszont megfelelő bizonyítéknak minősül arra vonatkozóan, hogy ez a szószerkezet – legalábbis a szakmai körök számára – a betűrendes előfizetői jegyzékek általános megjelölésévé vált.

39 Ezenkívül e fogalom használata nem korlátozódik Németországra és Ausztriára: Luxemburgban is – régóta – használják.

40 Az OHIM szerint ezért nem kétséges, hogy a „weiße Seiten" kifejezés a védjegybejelentés időpontjában már fajtanévvé vált a németben. A „tisztességes üzleti gyakorlatban állandó és szokásos alkalmazáson" a kereskedelmi szokásokat kell érteni. Ezért ha az általános nyilvánosságnál szűkebb kör használja, már az is elegendő a kizáró ok megállapításához. A szóban forgó szószerkezet mindenesetre legkésőbb a széles nyilvánossághoz szóló bizottsági közlemény révén bekerült az általános nyelvhasználatba is.

41 Az OHIM előadja, hogy az elektronikus médiatárakkal kapcsolatban a felperes téved, amikor a „weiße Seiten" kifejezést „weißfarbige Seiten" ('fehér színű lapok') értelemben használja, és azzal érvel, hogy az elektronikus médiatár nem fehér, és nem lapokból áll. A fellebbezési tanács jogosan állapította meg, hogy a telefonjegyzékeket elektronikus formában is meg kívánják jelentetni, és az ilyen adathordozót is pontosabban le lehet írni a „weiße Seiten" kifejezéssel.

42 A beavatkozó előadja, hogy a fellebbezési tanács jogosan állapította meg, hogy a „weiße Seiten" szószerkezet szokásossá vált a telefonos előfizetők nevét betűrendben tartalmazó telefonszámjegyzékek jelölésére.

43 Az osztrák posta- és távközlési igazgatás iratai azt bizonyítják, hogy ez a kifejezés Ausztriában már 1992–1993 környékén is használatos volt. A megrendelőíveken a „weiße Seiten" kifejezést önmagában, egyéb utalás nélkül használták, amiből a beavatkozó arra következtet, hogy az osztrák posta ügyfelei csak akkor juthatnak hozzá a telefonkönyvhöz, ha tisztában vannak a kifejezés jelentésével. Ezért nem szükséges magyarázatként hozzáfűzni az „előfizetői jegyzék" kiegészítést; a posta ügyfelei anélkül is megértik a szóban forgó kifejezést. Az, hogy az áruelnevezés („weiße Seiten") mellett – a „szakmai jegyzék" és a „gelbe Seiten" mintájára – egyszer szerepel az árufajta („előfizetői jegyzék") is, nem mond ellent annak a feltételezésnek, hogy az áru szokásossá vált elnevezéséről van szó.

44 A beavatkozó szerint ez a használat nem elszigetelt vagy szórványos jelenség. Nem az előterjesztett iratok száma a döntő, hanem azok jelentése és tartalma. A tájékoztató lapot minden osztrák háztartásba elküldték, és azok tudomásul vették. Ezenkívül egyáltalán nem szükséges, hogy a szóban forgó elnevezést minden versenytárs – vagy nagy részük – használja, e nélkül is bizonyítható, hogy az áruelnevezés szokásossá vált. Az számít, hogy a vásárlóközönség általánosságban szokásosnak tekinti-e az elnevezést. Ha egy védjegy fajtaelnevezéssé válik, annak

rendszerint az a fő oka, hogy a piacon viszonylag hosszabb időn át csak egy gazdasági szereplő kínálja az adott árut, és a vásárlóközönség ezért szinonimaként használja a védjegyet és az áru elnevezését. Az állam monopolhelyzete miatt 1992-ben és 1993-ban az osztrák postán kívül más gazdasági szereplő nem árult hivatalos telefonkönyvet.

45 A bizottsági közlemény bizonyítja, hogy ezt a szószerkezetet más országokban is bevett elnevezésként használták az előfizetői jegyzékek jelölésére. A Bizottság a piaci helyzet bemutatásakor olyan kifejezéseket és elnevezéseket használt, amelyekkel az előtte végzett vizsgálata során találkozott. A „weiße Seiten" elnevezés tehát nem a Bizottság által önkényesen alkotott új kifejezés, hanem olyan elnevezés, amely már elterjedt a telefonjegyzékek piacán.

46 A jelen kereset kapcsán végzett internetes rákeresések találataira hivatkozva a beavatkozó előadja, hogy a „weiße Seiten" kifejezést többek között használják Belgiumban („pages blanches"), Franciaországban („pages blanches"), Olaszországban („pagine bianche"), Romániában („white pages"), San Marinóban („pagine bianche"), Svájcban („pagine bianche"), Marokkóban („pages blanches"), Mexikóban („paginas blancas"), valamint Ausztráliában és Új-Zélandon („white pages"). A beavatkozó szerint releváns, hogy ezt a kifejezést az Európai Unió más nyelveiben is használják, mivel lehetséges olyan kereset, amely egy német nyelvterületen lajstromozott védjegyen alapul, és egy másik nyelven használt, ám azonos elnevezés ellen irányul.

47 A beavatkozó továbbá hangsúlyozza, hogy mivel a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének d) pontjában foglalt feltétlen kizáró ok már a védjegy 1996-ban történt bejelentésekor, illetve 1999-ben történt lajstromozásakor is fennállt, az esetleges felszólalásnak nincsen döntő jelentősége.

48 A beavatkozó végül arra hivatkozik, hogy a „weiße Seiten" elnevezés az előfizetői jegyzék általános elnevezése, és így nemcsak a nyomtatott alakban megjelenő jegyzékre, hanem rögzítési módjától függetlenül az előfizetői jegyzékek bármely formájára is vonatkozik.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

49 Emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének d) pontját úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezés csak akkor zárja ki a védjegy lajstromozását, ha az kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve a tisztességes üzleti gyakorlatban a védjegybejelentésben szereplő áruk vagy szolgáltatások jelölésére állandóan és szokásosan alkalmaznak (lásd értelemszerűen a Bíróság C-517/99. sz., Merz & Krell ügyben 2001. október 4-én hozott ítéletének [EBHT 2001., I-6959. o.] 31. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-237/01. sz., Alcon kontra OHIM – Dr. Robert Winzer Pharma [BSS] ügyben 2003. március 5-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-411. o.] 37. pontját).

50 A célközönséggel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy egy megjelölés szokásos jellegét a szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagfogyasztónak az adott árufajtával szemben vélhetően támasztott elvárása alapján ítélik meg (a fent hivatkozott BSS-ítélet 38. pontja).

51 Ezenkívül bár a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) és d) pontjának hatálya között nyilvánvalóan átfedés mutatkozik, a d) pont hatálya alá tartozó védjegyek nem leíró jellegük miatt nem részesülnek védjegyoltalomban, hanem mert a

védjegybejelentésben szereplő áruk és szolgáltatások kereskedelmével foglalkozó körben használják őket (lásd értelemszerűen a Merz & Krell ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 35. pontját és a BSS-ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 39. pontját).

52 A védjegyet alkotó jelek vagy adatok, amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve a tisztességes üzleti gyakorlatban a védjegybejelentésben szereplő áruk vagy szolgáltatások jelölésére állandóan és szokásosan alkalmaznak, nem alkalmasak arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait más vállalkozásokétól megkülönböztessék, így nem töltik be a védjegy alaprendeltetését (lásd értelemszerűen a Merz & Krell ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 37. pontját és a BSS-ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 40. pontját).

53 A jelen ügyben a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének d) pontja alapján a 9. osztályba tartozó „elektronikus adatfeldolgozó berendezésekhez vagy készülékekhez való mágneses adathordozók és műsoros médiatárak, különösen magnószalagok, lemezek és CD-ROM-ok", valamint a 16. osztályba tartozó „nyomdaipari termékek, kézikönyvek, szakmai jegyzékek" vonatkozásában törölni kell a WEISSE SEITEN védjegy lajstromozását. Ezért a „weiße Seiten" szószerkezet szokásos jellegét ezen áruk vonatkozásában kell megvizsgálni.

54 Mivel ezeket az árukat általános fogyasztói körnek szánják, az átlagfogyasztó észlelését kell elemezni. Mivel az adott védjegy két német szóból áll, német nyelvű átlagfogyasztóról van szó.

55 Meg kell jegyezni, hogy a fenti 4. pontban felsorolt anyagok, amelyeket a beavatkozó arra vonatkozóan terjesztett az OHIM elé, hogy a „weiße Seiten" szószerkezet szokásos jellegűnek minősül-e a célközönség szemében, azt bizonyítják, hogy ez a szószerkezet a magánszemélyek telefonjegyzékének általános fajtaelnevezésévé vált.

56 Közleményében a Bizottság többször használja a „weiße Seiten" kifejezést „alphabetisches Teilnehmerverzeichnis" értelemben. Ezt a kifejezést néha magában, néha az utóbbi leírással együtt használja. A „gelbe Seiten" szószerkezetet is használja ebben a közleményben, szakmai telefonkönyv értelemben. Mivel a közlemény 1995 szeptemberében kelt, azt bizonyítja, hogy a „weiße Seiten" fogalom legkésőbb ebben az időszakban bekerült a német nyelvbe. Továbbá – mint azt az OHIM jogosan megállapította –, a közlemény a Coopers & Lybrand, Deloitte 1992-ben készült tanulmányára utal, amely már alkalmazta ezt a kifejezést.

57 Nem fogadható el a felperes azon érve, miszerint inkább az angol „White Pages" elnevezés fordításáról van szó, semmint új, német nyelvű, tárgyi elnevezés alkotásáról. Mivel a közösségi szervek dokumentumait a fordítók saját anyanyelvükre fordítják le, a fordításnál lehetőleg idiomatikus vagy a közhasználat által elfogadott kifejezéseket használnak.

58 Mindenesetre az osztrák postától származó, telefonkönyvekre vonatkozó különböző tájékoztató iratok azt bizonyítják, hogy a „weiße Seiten" szószerkezetet – magánszemélyek telefonjegyzéke értelemben – legkésőbb 1992-ben már használták Ausztriában. Ezeket az iratokat az osztrák posta állította elő, és némelyiküket az előfizetőkhöz, másokat pedig a széles nyilvánossághoz intézték. Valamennyi irat a WEISSE SEITEN védjegy bejelentését megelőző időszakra vonatkozik. Ezekből az iratokból kitűnik, hogy a „weiße Seiten" szószerkezetet – a felperes állításával ellentétben – nem szórványosan használták, hanem az osztrák posta úgy vélte, hogy a széles nyilvánosság ismeri a jelentését, hiszen egyébként nem használta volna a tájékoztató lapokon.

59 Az osztrák telefonkönyvek megrendelőszelvényeivel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy azokat a beavatkozó szövegezte. Az 1993/1994-es és 1994/1995-ös évekre

vonatkoznak, és magyarázó kiegészítés nélkül szerepel bennük a „weiße Seiten" és a „gelbe Seiten" szószerkezet. Tehát a megrendelőszelvények esetében is feltételezték, hogy a címzettek ismerik a „weiße Seiten" szószerkezet jelentését.

60 A hivatalos telefonkönyvek kiadására vonatkozó irányelvekből, amelyek a beavatkozó és az osztrák posta- és távközlési igazgatás között 1992-ben kelt szerződés tárgyát képezték, valamint a beavatkozó és különböző osztrák posta- és távközlési igazgatóságok között a „Weiße Seiten" kiadásáról folytatott levélváltásból szintén az derül ki, hogy a beavatkozó és a postaigazgatás levelezésében már 1992-ben anélkül használta a „weiße Seiten" szószerkezetet, hogy külön megmagyarázta volna a jelentését.

61 Ezenkívül a „weiße Seiten", illetve a „weisse Seiten" kifejezésre 2000. augusztus 8-án végzett internetes keresés találatai is telefonkönyvekre – különösen elektronikus vagy CD-ROM formátumúakra – hivatkoznak.

62 Jóllehet ez a keresés négy évvel a WEISSE SEITEN védjegy bejelentése után történt, mégis alátámasztja azt a nyelvi fejlődést és azokat a következtetéseket, amelyekre a védjegybejelentést követő időszakot illető dokumentumok rávilágítanak.

63 Az Oberste Patent- und Markensenat határozatából ráadásul kitűnik, hogy a „papír és nyomdaipari termékek" vonatkozásában törölték a WEISSE SEITEN osztrák védjegyet.

64 A beavatkozó egyébként válaszbeadványához csatoltan a jelen kereset kapcsán végzett internetes keresésekre is hivatkozik annak bizonyítására, hogy a „weiße Seiten" kifejezés több országban is jelen van. Az OHIM szintén hivatkozik internetes keresésre, amelyet csatolt a válaszbeadványához.

65 Meg kell állapítani, hogy ezeket a dokumentumokat, melyeket első ízben nyújtottak be az Elsőfokú Bíróság előtt, nem lehet tekintetbe venni. A 40/94 rendelet 63. cikke értelmében ugyanis az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott kereset az OHIM fellebbezési tanácsai által hozott határozatok jogszerűségének vizsgálatára irányul, így az Elsőfokú Bíróságnak nem az a feladata, hogy az első ízben előtte benyújtott bizonyítékok alapján újból megvizsgálja a tényállási elemeket. A fenti dokumentumokat tehát el kell utasítani, anélkül hogy szükséges lenne bizonyítóerejüket vizsgálni (lásd az Elsőfokú Bíróság T-10/03. sz., Koubi kontra OHIM – Flabesa [CONFORFLEX] ügyben 2004. február 18-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-719. o.] 52. pontját; a T-399/02. sz., Eurocermex kontra OHIM [egy sörösüveg formája] ügyben 2004. április 29-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1391. o.] 52. pontját és a T-164/03. sz., Ampafrance kontra OHIM – Johnson & Johnson [monBeBé] ügyben 2005. április 21-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1401. o.] 29. pontját).

66 Mindezekből az következik, hogy a fellebbezési tanács jogosan állapította meg, hogy a beavatkozó által az OHIM elé terjesztett bizonyítékok megfelelően bizonyítják azt, hogy a WEISSE SEITEN védjegy felperes általi bejelentésének időpontjában a „weiße Seiten" szószerkezetet a célközönség tekintetében szokásosan használták a magánszemélyek telefonjegyzékének fajtaelnevezéseként. Meg kell továbbá jegyezni, hogy a felperes nem terjesztett olyan bizonyítékot az OHIM elé, amely alapján bizonyítani lehetett volna, hogy a WEISSE SEITEN védjegy nem esik a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének d) pontjában foglalt feltétlen kizáró ok hatálya alá.

67 Nem fogadható el a felperes azon érve, miszerint a fellebbezési tanács nem adott indokolást arra vonatkozóan, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének d) pontjában foglalt feltétlen kizáró ok a könyv alakban megjelenő telefonjegyzéken kívül miért vonatkozik más árukra és szolgáltatásokra is. A fellebbezési tanács ugyanis a megtámadott határozat 40. pontjában a következőket fejtette ki: „A telefonjegyzéket nemcsak nyomtatott, hanem elektronikus formában is kínálják. A törlést kérelmező már a nyolcvanas évek vége óta árul különböző telefonjegyzékeket elektronikus formában. Ezenkívül a telefonjegyzékek ma már nemcsak CD-ROM-on, azaz elektronikus médiatáron, hanem az interneten közvetlenül is elérhetők." A megtámadott határozat 53. pontjában, a feltétlen kizáró ok vizsgálata során a

fellebbezési tanács megismétli, hogy „a telefonjegyzékeket nemcsak nyomtatott, hanem elektronikus formában is kínálják", és „interneten keresztül közvetlenül is elérhetők".

68 A megtámadott határozat 41. pontjában a fellebbezési tanács megállapította, hogy „[m]ég akkor is, ha a kereskedelemben egy adott kifejezést általában nem használnak a védjegybejelentésben szereplő valamennyi áru jelölésére, a feltétlen kizáró ok fennállásának kérdésekor a bejelentett összefoglaló nevet kell figyelembe venni". A fellebbezési tanács úgy véli: nem „tehet különbséget az összefoglaló névvel jelölt különböző áruk, mint például (szórakoztató) regények és telefonkönyvek között", és „a megkülönböztető képesség hiányát a védjegybejelentéshez tartozó árujegyzék egésze alapján kell megítélnie".

69 Ebből a szövegrészletből kitűnik, hogy a fellebbezési tanács megindokolta, hogy szerinte ez a feltétlen kizáró ok miért vonatkozik a 9. osztályba tartozó „elektronikus adatfeldolgozó berendezésekhez vagy készülékekhez való mágneses adathordozók és műsoros médiatárak, különösen magnószalagok, lemezek és CD-ROM-ok", valamint a 16. osztályba tartozó „nyomdaipari termékek, kézikönyvek, szakmai jegyzékek" elnevezésű árukra is, és ezáltal eleget tett a 40/94 rendelet 73. cikkében foglalt indokolási kötelezettségnek.

70 A következőkben az indokolás megalapozottságát kell megvizsgálni.

71 Megállapítható, hogy a magánszemélyek telefonjegyzéke nemcsak nyomtatott, de elektronikus formában (az interneten vagy CD-ROM-on) is elérhető. Az Elsőfokú Bíróságnak az „elektronikus adatfeldolgozó berendezésekhez vagy készülékekhez való műsoros médiatárak, különösen CD-ROM-ok" és a „nyomdaipari termékek, kézikönyvek, szakmai jegyzékek" elnevezésű árukkal kapcsolatban már volt alkalma rámutatni arra, hogy azok az árufajták tartoznak ebbe a körbe, amelyek elektronikus

vagy nyomtatott formában telefon- vagy kommunikációs jegyzéket tartalmazhatnak (az Elsőfokú Bíróság T-357/99. és T-358/99. sz., Telefon & Buch kontra OHIM [UNIVERSALTELEFONBUCH ÉS UNIVERSALKOMMUNIKATIONSVERZEICHNIS] egyesített ügyekben 2001. június 14-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-1705. o.] 26. pontja).

72 A „weiße Seiten" szószerkezetet ezért – mint azt a beavatkozó által az OHIM előtti igazgatási eljárásban végzett internetes keresés is mutatja – úgy kell tekinteni, hogy az egyben az elektronikus telefonkönyvek szokásos elnevezése is.

73 A 9. osztályba tartozó „elektronikus adatfeldolgozó berendezésekhez vagy készülékekhez való mágneses adathordozók és műsoros médiatárak, különösen magnószalagok, lemezek és CD-ROM-ok" elnevezésű árukkal kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a felperes a szóban forgó védjegybejelentést különbségtétel nélkül, a teljes árucsoportra vonatkozóan tette.

74 Következésképpen helyben kell hagyni a fellebbezési tanács értékelését, amennyiben az a teljes árucsoportra vonatkozik (e tekintetben lásd az Elsőfokú Bíróság T-359/99. sz., DKV kontra OHIM [EuroHealth] ügyben 2001. június 7-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-1645. o.] 33. pontját; a fent hivatkozott STREAMSERVE-ítélet 46. pontját; a T-355/00. sz., DaimlerChrysler kontra OHIM [TELE AID] ügyben 2002. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-1939. o.] 28. pontját; a T-356/00. sz., DaimlerChrysler kontra OHIM [CARCARD] ügyben 2002. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-1963. o.] 33. és 36. pontját és a T-358/00. sz., DaimlerChrysler kontra OHIM [TRUCKCARD] ügyben 2002. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-1993. o.] 34. és 37. pontját).

75 Mivel a felperes nem tett megkülönböztetést a 16. osztályba tartozó „nyomdaipari termékek, kézikönyvek, szakmai jegyzékek" általános kategóriáján belül, amelyek körébe a nyomtatott telefonkönyvek is beletartoznak, helyben kell hagyni a fellebbezési tanács értékelését, amennyiben az a teljes árucsoportra vonatkozik.

76 Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének d) pontja alapján a 9. osztályba tartozó „elektronikus adatfeldolgozó berendezésekhez vagy készülékekhez való mágneses adathordozók és műsoros médiatárak, különösen magnószalagok, lemezek és CD-ROM-ok", valamint a 16. osztályba tartozó „nyomdaipari termékek, kézikönyvek, szakmai jegyzékek" vonatkozásában jogosan törölte a WEISSE SEITEN védjegyet.

77 Következésképpen a felperes második jogalapját el kell utasítani.

A harmadik jogalapról: a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértése

A felek érvei

78 A felperes előadja, hogy a WEISSE SEITEN megjelölést a német nyelvtan szabályai szerint képezték. Mindenki számára szembeszökő, hogy a védjegy a „weiß" ('fehér') színmegjelölésből és a „Seiten" ('oldalak, lapok') szóból tevődik össze, amelynek több jelentést is lehet tulajdonítani. Csak akkor állna azonban fenn esetleg a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt feltétlen kizáró ok, ha a megjelölés releváns tájékoztatással szolgálna a szóban forgó árukról és szolgáltatásokról.

79 A felperes kiemeli, hogy a kiadványok nem fehér lapokból állnak, mivel szinte valamennyit fekete tintával nyomtatják fehér papírra. A „Seiten" szó nem vonatkozhat könyvre, mivel az oldalak a könyvnek csak egyik alkotóelemét teszik ki, e szó tehát nem jelzi megfelelően a fogyasztó számára azt, hogy könyvet fog

kapni, ha „weiße Seiten"-t kér. A fehér papírral kapcsolatban a felperes hangsúlyozza, hogy az üres papírt sohasem jelölik a „Seiten" ('oldalak') szóval, mivel oldalnak csak a kiadványok egyik elemét nevezzük.

80 A felperes szerint a WEISSE SEITEN megjelölést látva senki sem gondolja azt, hogy szerkesztésről, kiadásról vagy megjelentetésről van szó. A „Seite" ('oldal, lap') szó sohasem jelölhet szolgáltatást és a „weiß" színről sem lehet azt hinni, hogy szolgáltatásra utal.

81 A felperes ebből arra következtet, hogy mivel a „weiße Seiten" kifejezés nem alkalmas arra, hogy megfelelő és könnyen érthető módon leírja a szóban forgó áruk és szolgáltatások valamelyik lényeges tulajdonságát (a papír kivételével, amelyre nézve azonban szintén nem leíró jellegű), egyik áru vagy szolgáltatás vonatkozásában sem lehet a WEISSE SEITEN védjegyet leíró jellegűnek tekinteni.

82 Az OHIM megjegyzi, hogy a felperes tévesen értelmezi a megtámadott határozatot. A „nyomdaipari termékek, kézikönyvek, szakmai jegyzékek" és az „elektronikus adatfeldolgozó berendezésekhez vagy készülékekhez való mágneses adathordozók és műsoros médiatárak, különösen magnószalagok, lemezek és CD-ROM-ok" vonatkozásában a WEISSE SEITEN védjegy azért leíró jellegű a jelölt áruk tekintetében, mert a magánszemélyek telefonjegyzékének a szinonimája, és nem pedig a fehér színű könyvlapok miatt. Ezenkívül a köznyelvben szokásossá vált elnevezés – főszabályként – szintén leíró jellegű.

83 Az OHIM kiemeli, hogy ha a megjelölés valamely meghatározott árucsoport alcsoportjának tekintetében leíró jellegű, akkor nem lajstromozható magára az

árucsoportra vonatkozóan. Mivel a WEISSE SEITEN megjelölés a magánszemélyek telefonjegyzéke tekintetében leíró jellegű, nem lajstromozható a nyomdaipari termékek (nyomtatványok) vonatkozásában, kivéve, ha a védjegyjogosult megfelelően leszűkíti az áru- és szolgáltatásjegyzéket úgy, hogy ezzel kizárja a telefonkönyveket.

84 Amikor a fellebbezési tanács a „weißfarbige Seiten" jelentést vette alapul, az csak a következő árukra vonatkozott: „papír, karton és ezen anyagokból készült termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba; művészeknek való anyagok; irodai cikkek (bútorok kivételével); tanítási és oktatási anyagok (készülékek kivételével)". Az OHIM szerint a „weiße Seiten" kifejezés a „weißfarbige Blätter" ('fehér színű lapok') szinonimájaként használható. Ennélfogva a WEISSE SEITEN védjegy valamennyi ezen áru tekintetében leíró jellegű. Az OHIM megjegyzi viszont, hogy függőben marad az a kérdés, hogy a fogyasztó a „tanítási és oktatási anyagok (készülékek kivételével)" tekintetében is leíró jellegűnek érzékeli-e ezt a megjelölést, mivel ezen áruk vonatkozásában a felperes kifejezetten nem vitatta ezt az értékelést.

85 A beavatkozó előadja, hogy a WEISSE SEITEN védjegy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében közvetlenül és konkrétan utal a szóban forgó áruk és szolgáltatások valamely jellemzőjére, minőségére illetve rendeltetésére.

86 A beavatkozó szerint a „Seiten" és a „Blätter" kifejezéseket szinonimaként használják, mint erre a *GEO* című újság egyik cikke, valamint az általa az OHIM előtti eljárásban bemutatott más dokumentum is rávilágít.

87 Mivel a „weiß" szó olyan oldalt vagy lapot jelöl, amelyre nem nyomtattak, és amelyet így adnak el, vagyis a forgalomban hozzáférhető oldalak egyik tulajdonságát írja le, a „weiße Seiten" kifejezés az áru fajtájának és minőségének jelölésére szolgál.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

88 A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának értelmében nem részesülhet védjegyoltalomban „az olyan megjelölés, amely kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak". Ezenkívül a 40/94 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „az (1) bekezdést akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró ok csak a Közösség egy részében áll fenn".

89 A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja azon közérdekű célt szolgálja, hogy a védjegybejelentésben szereplő áruk vagy szolgáltatások jellemzőit leíró jelek vagy adatok bárki által szabadon használhatóak legyenek. Ezen rendelkezés alapján az ilyen jeleket vagy adatokat nem lehet egyetlen vállalkozás számára fenntartani csak azért, mert védjegyként lajstromozták (a Bíróság C-191/01. P. sz., OHIM kontra Wrigley ügyben 2003. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-12447. o.] 31. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-219/00. sz., Ellos kontra OHIM [ELLOS] ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-753. o.] 27. pontja).

90 Ebben a vonatkozásban azok a jelek és adatok tartoznak a fenti rendelkezésben említett jelek és adatok körébe, amelyek a célközönség szempontjából hétköznapi használat esetén alkalmasak arra, hogy akár közvetlenül, akár valamely lényeges jellemzőre történő utalással megjelöljék a lajstromoztatni kívánt árut vagy szolgáltatást (a Bíróság C-383/99. P. sz., Procter & Gamble kontra OHIM ügyben 2001. szeptember 20-án hozott ítéletének [EBHT 2001., I-6251.o.] 39. pontja). Valamely megjelölés leíró jellegét tehát egyrészről az érintett áruk és szolgáltatások, másrészről a célközönség észlelése szempontjából lehet csak megítélni (a fent hivatkozott CARCARD-ítélet 25. pontja).

91 A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának alkalmazásának keretében – a szóban forgó szóvédjegynek tulajdonított értelemre tekintettel – meg kell vizsgálni, hogy a célzott vásárlóközönség szempontjából van-e kellően közvetlen és konkrét összefüggés a megjelölések és a lajstromozással érintett áru- vagy szolgáltatáscsoportok között (e tekintetben lásd a fent hivatkozott CARCARD-ítélet 28. pontját).

92 Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti bejelentés OHIM általi elutasításának nem feltétele, hogy az e rendelkezésben említett védjegyet alkotó jeleket vagy megjelöléseket a bejelentés időpontjában valóban a bejelentésben felsorolt áruk vagy szolgáltatások, illetve jellemzőik leírására használják. Elegendő – mint ez a rendelkezés szövegéből is kitűnik –, ha ezek a jelek vagy megjelölések alkalmasak az ilyen használatra. Ezen rendelkezés alkalmazásában egy szómegjelölés lajstromozását el kell utasítani, amennyiben annak egyik lehetséges jelentése az érintett áruk vagy szolgáltatások valamely jellemzőjét jelöli meg (az OHIM kontra Wrigley ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 32. pontja).

93 A jelen ügyben a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt feltétlen kizáró okot a következő áruk és szolgáltatások vonatkozásában kell alkalmazni:

– 9. osztály: „Elektronikus adatfeldolgozó berendezésekhez vagy készülékekhez való mágneses adathordozók és műsoros médiatárak, különösen magnószalagok, lemezek és CD-ROM-ok”;

– 16. osztály: „Papír, karton és ezen anyagokból készült termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba; nyomdaipari termékek, kézikönyvek, szakmai jegyzékek; művészeknek való anyagok; irodai cikkek (bútorok kivételével); tanítási és oktatási anyagok (készülékek kivételével)”;

– 41. osztály: „kiadói tevékenység, különösen szövegek, könyvek, folyóiratok és újságok kiadása";

– 42. osztály: „szerkesztői tevékenység".

94 Jóllehet a 40/94 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében felsorolt feltétlen kizáró okok közül egy is elegendő ahhoz, hogy a megjelölés ne részesüljön közösségi védjegyoltalomban, a fenti 76. pontban említett áruk tekintetében is (amely árukra vonatkozóan a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének d) pontját helyesen alkalmazták) meg kell vizsgálni a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt feltétlen kizáró ok alkalmazásának megalapozottságát.

95 A „weiße Seiten" szószerkezetet – mint azt a felperes is megállapította – a német nyelvtani szabályok szerint helyesen képezték, és közismert német szavakból áll.

96 Mint az előző jogalap vizsgálatakor már megállapításra került, ez a szószerkezet a német nyelvben a magánszemélyek telefonjegyzékének szinonimájává vált. Ez a szószerkezet ennélfogva leírónak tekinthető azon áruk tekintetében, amelyekre nézve szokásos elnevezésnek minősült, azaz az „elektronikus adatfeldolgozó berendezésekhez vagy készülékekhez való mágneses adathordozók és műsoros médiatárak, különösen magnószalagok, lemezek és CD-ROM-ok", valamint a „nyomdaipari termékek, kézikönyvek, szakmai jegyzékek" vonatkozásában, mivel ezen áruk egy fajtáját jelöli (e tekintetben lásd az UNIVERSALTELEFONBUCH és UNIVERSALKOMMUNIKATIONSVERZEICHNIS ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 28. pontját).

97 A felperes azon érvei tehát, miszerint a kiadványok nem fehér lapokból állnak, hiszen szinte valamennyit fekete tintával nyomtatják fehér papírra, és miszerint a „Seiten" szó nem vonatkozhat könyvre, mert az oldalak csak a könyv egyik alkotóelemét teszik ki, és így nem jelzi megfelelően a fogyasztó számára azt, hogy könyvet fog kapni, ha „weiße Seiten"-t kér, nem relevánsak, mivel a fellebbezési tanács megállapította, hogy a WEISSE SEITEN védjegy azért leíró jellegű a jelölt áruk tekintetében, mert a magánszemélyek telefonjegyzékének a szinonimája, és nem pedig azért, mert a telefonjegyzék lapjai fehér színűek.

98 Ami a 41. osztályba tartozó „kiadói tevékenységet, különösen szövegek, könyvek, folyóiratok és újságok kiadását", valamint a 42. osztályba tartozó „szerkesztői tevékenységet" illeti, ezek a fenti 96. pontban hivatkozott áruk megalkotására és kidolgozására vonatkoznak, különösen a 16. osztályba tartozó, papírból készült áruk előállítására. Így mivel a „weiße Seiten" kifejezés ezen szolgáltatások rendeltetését jelöli, e szolgáltatások leírásának is tekinthető (e tekintetben lásd az UNIVERSAL-TELEFONBUCH és UNIVERSALKOMMUNIKATIONSVERZEICHNIS ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 26. és 28. pontját).

99 Ilyen körülmények között nem helytálló a felperes érve, miszerint a WEISSE SEITEN megjelölést látva senki sem gondolja azt, hogy szerkesztésről, kiadásról vagy megjelentetésről van szó, mivel a fellebbezési tanács megállapította, hogy elegendő összefüggés van azon áruk és szolgáltatások között, amelyek esetében a „weiße Seiten" szószerkezet „magánszemélyek telefonjegyzékét" jelenti.

100 Következésképpen a fellebbezési tanács nem követett el mérlegelési hibát a fenti áruk és szolgáltatások tekintetében.

101 A WEISSE SEITEN védjegy esetlegesen leíró jellegét még a következő árukat illetően kell megvizsgálni: a 16. osztályba tartozó „papír, karton és ezen anyagokból készült termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba; művészeknek való anyagok; irodai cikkek (bútorok kivételével); tanítási és oktatási anyagok (készülékek kivételével)".

102 A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 81. pontjában a következőket állapította meg:

„A »papír« lapokból áll. Amikor a lapok már nem külön állnak, hanem be vannak kötve, össze vannak kapcsolva, vagy másképpen össze vannak fűzve, »Seiten«-nek hívják őket, függetlenül attól, hogy nyomtatott lapokról van-e szó. [...] Az sem zárható ki, hogy a »Seite« szó a »Blatt« ('lap') szó szinonimájává válik, vagy azzá már vált. Annak meghatározása, hogy fehér oldalakról van szó, konkrét és közvetlen utalás a papír egyik jellemzőjére, amelyet a fogyasztó – a törlési osztály álláspontjával szemben – figyelembe vesz a döntésekor, amikor vásárol. Az »irodai cikkek« általános elnevezésébe a papír is beletartozik, és így a »weiße Seiten« szószerkezet e tekintetben is leíró jellegű. Ugyanez vonatkozik a »tanítási és oktatási anyagokra« is, mivel ezek főként könyveket jelölnek. Annak meghatározása ugyanis, hogy a tananyagot fehér oldalakra nyomtatták, az áru jellemzőire vonatkozó lényeges utalásnak tekinthető. A »művészeknek való anyagok« szintén összefoglaló elnevezés, amelybe a rajzlapok is beletartoznak, mint ez már megállapításra került, és amely következésképpen szintén leíró jellegű ezek vonatkozásában."

103 Meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács értékelése helyes. A szóban forgó szószerkezetet ugyanis minden további nélkül érthetik „weißfarbige Seiten" értelemben, és használhatják – mint erre az OHIM és a beavatkozó is hivatkozott – a „weißfarbige Blätter" szinonimájaként. Ezért legalábbis a papír tekintetében leíró jellegűnek tekinthető, és mivel a felperes nem tett megkülönböztetést a „papír, karton és ezen anyagokból készült termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba" általános kategóriáján belül, az ebbe tartozó valamennyi áru tekintetében is.

104 Meg kell jegyezni, hogy az „művészeknek való anyagok" elnevezésbe minden olyan eszköz beletartozik, amelyeket a művészek használnak. Idesorolható tehát a papír is, és mivel a felperes nem szűkítette ezt az árucsoportot, és nem zárta ki belőle a papírt, a „weiße Seiten" szószerkezet a „művészeknek való anyagok" árucsoport vonatkozásában is leíró jellegűnek minősül.

105 Az „irodai cikkek (bútorok kivételével)" árucsoportba tartozik például a jegyzettömb és a fénymásolópapír, és mivel a felperes nem szűkítette ezt az árucsoportot, a szószerkezet ezen áruk vonatkozásában is leíró jellegűnek minősül.

106 Végül a „tanítási és oktatási anyagok (készülékek kivételével)" árucsoportra vonatkozóan ugyanaz a következtetés vonható le, mint az előbb említett áruk esetében. Mivel a felperes nem rekesztette ki ezen anyagok köréből a fehér lapokat vagy oldalakat, meg kell állapítani, hogy a védjegy ezen áruk tekintetében is leíró jellegűnek minősül.

107 Következésképpen mivel a felperes ezeken az általános kategóriákon belül nem tett sem megkülönböztetést, sem szűkítést, a fenti 101. pontban említett valamennyi áru vonatkozásában helyben kell hagyni a fellebbezési tanács értékelését.

108 Ezekből a megállapításokból következően a WEISSE SEITEN védjegy és a szóban forgó áruk és szolgáltatások jellemzői között elegendően szoros kapcsolat áll fenn ahhoz, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott tilalomba ütközzék.

109 Következésképpen a felperes harmadik jogalapját el kell utasítani.

110 A negyedik, a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalappal kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy – mint az a 40/94 rendelet 7. cikkének (1) bekezdéséből is következik – egy megjelölés már abban az esetben sem lajstromozható közösségi védjegyként, ha a felsorolt kizáró okok közül csak egy is fennáll (a Bíróság C-104/00. P. sz., DKV kontra OHIM ügyben 2002. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-7561. o.] 29. pontja).

111 Mindent egybevetve: az ítélkezési gyakorlat szerint az a szómegjelölés, amelyik a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében leírja az áruk vagy szolgáltatások jellemzőit, ebből adódóan szükségszerűen nem rendelkezik megkülönböztető képességgel ezen áruk és szolgáltatások vonatkozásában a 7. cikk (1) bekezdés b) pontja értelmében (lásd értelemszerűen a Campina Melkunie ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 19. pontját, valamint a Koninklijke KPN Nederland ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 86. pontját).

112 Ilyen körülmények között a felperes negyedik jogalapjának nem adható hely.

113 Következésképpen a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

114 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére. A beavatkozó, mivel e tárgyra vonatkozóan nem terjesztett elő kérelmet, maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) A beavatkozó költségeinek kivételével a felperest kötelezi a költségek viselésére.

3) A beavatkozó maga viseli saját költségeit.

Jaeger Tiili Czúcz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2006. március 16-i nyilvános ülésen.

E. Coulon M. Jaeger

hivatalvezető elnök